

мѣста, иска прѣтърване — праздна седи оттолкова време насамъ; пакъ и за нивата, дѣто я сѣе Иванъ Дѣлинъ, ето вече три години наредъ, зѣрно жито не е далъ отъ хюджеретя. Сега като си отивамъ, може да ми зарѣчатъ нѣщо и да нося армаганъ и много-здраве въ село!.. Толкова време тукъ стояхъ, нито ний имъ отидохме нагости, нито пъкъ тѣ намъ дойдоха. Какъ се тѣй случи!... Синко близки роднини сте, чичовъ ти синъ, вторъ братъ!.. Съ Стойка заедно сте порасли, въ единъ и сѣщъ дворъ, едно-време на гърбъ те носѣше, колца ти правѣше и на школю за рѣка те водѣше — все трѣбва и ти да помнишъ нѣщо отъ туй!.. Гачели не си ходите!.. Ехъ, тѣй го докарали времената: да се разроди човѣкъ!.. Синко, своятъ другояче те посрѣшне, погледне, изирати; лошо никога не ще ти помисли; радвашъ ли се и той се радва — ако и отдалечъ —; тѣженъ ли си, и той тѣжи!.. На своя може и да не кажешъ радостта си; кажи му скръбта си: той ще те раздума, утѣши!.. Какъ се стѣрпявате, синко? Бива ли тѣй?! Въ Бойково роднини, ако се не видимъ 1—2 дена, хване ни меракъ. Какво ли имъ е станало? Трѣбва нѣкое болно да има вкѣщи. Припна, та ги обиколя. Та, казвамъ ви: дойдатъ голѣми и малки празници — Стойкови да дойдатъ и вий имъ отидѣте; да си кажете, да си речете, на зло, на добро да си помагате, да се не забравяте!.. Ето кое е най-хубавото на тоя лѣжовенъ свѣтъ, съ доброто човѣкъ се запомня. Инакъ, и дѣцата ви съвсѣмъ пъкъ ще се отродятъ: да се срѣщнатъ на улицата, нѣма и да се познаятъ. Мажетѣ, да речемъ, сѣ улигани въ работа, ами женитѣ по-често да се спохождатъ. Синко, — приятели, познайници, ама роднинката все е друго!

На край време, сѣкашъ, старецътъ искаше всичко да издума.

Тия откровени сърдечни излияния никакъ не се понравиха на Бойковска. Тя еднажъ-дважъ погледна знаменателно ту стареца, ту мъжа си. Тя подозираше нѣщо въ тия думи, дори и намѣса на мъжа ѝ. Но сега тя благоразсѣди да мълчи.

И Бойковски не се чувствуваше особно добрѣ